

GIẢI THÍCH PHẨM TRANG NGHIÊM VƯƠNG

“Nhân duyên rút ra từ các kinh” đây chưa kiểm chứng. Văn đây cũng có tứ Tất-đàn. Đầu tiên là nghĩa Thế giới. “Lại, Trang Nghiêm...”: là Vị nhân. “Vua đây...”: là trị các căn ác tức Đối trị. “Sinh tuy...”: tức Đệ nhất nghĩa. Đầu: Quĩ âm, “quĩ” là mặt trời mặt trăng vận hạnh. “Khắc” là lậu khắc là tiếng nôn ọe. Là tướng trạng không tiến được. Ý nói một hạt cơm không tiến đường dài bị ngăn ngại nơi vạn dặm. Mười ngày là tuần chỉ chín bữa ăn, lại cản trở chí cao. Bạch hào chiếu phương Đông chiếu Diệu Âm.

1) Muốn chỉ bày sự ích lợi hoàng kinh để đệ tử gắng sức thọ pháp.

2) Chỉ bày kết hội nhập chẳng sai.

Cho nên kinh nói Tịnh Đức phu nhân, nay Phật trước phóng quang chiếu tướng Bồ-tát trang nghiêm là Diệu Âm. Thần chú hộ kinh lại từ sau nói, căn cứ trước cũng nên nói khổ hạnh. Thần chú hộ pháp hoàng kinh hiện thân thuyết pháp cả hai theo qui tắc Thầy trò, do đó nhờ chiếu đến phương Đông biết có công huân qua lại.

Muốn đến, nên trước nói “muốn thấy Dược Vương...”: Hoa Đức lại được Diệu Âm dẫn dắt và vì cõi này làm chúng phát khởi. Dược Vương chính làm chủ tổng trì chung thành tựu giáo hóa của hai con, gồm làm kết hợp xưa nay khiến thời hội đều biết. Hiểu rõ nhân xưa không tin lầm hóa tích công sâu, biết quyền mưu không thể so sánh, ngưỡng vọng chùng xa khó mất. Nói duyên trước Tứ Thánh là duyên trước không đồng đặc Thánh trở về trước vì tiện phân năng sở mới chính cải tà. Lại lợi vật nhiều nguyên do, tà chánh khác lối đi, sở hóa đã thuần thực, năng hóa bỏ tà. Nay từ thị hiện tích và tùy sau nói cho nên khi thiết lập giáo hóa, một phàm ba Thánh. Nếu căn cứ lời Phật dạy thì vì muốn dẫn dắt Diệu Trang Nghiêm Vương và tất cả chúng sinh cho nên nói kinh Pháp Hoa này. Tám vạn bốn ngàn người trong cung đều kham trợ trì. Hai người con vua cùng bốn vạn hai ngàn người đều đến chỗ Phật, tức vua và năng hóa hết thấy đều quyền từ Bản mà nói cả bốn vị đều là đại Thánh, như Thắng Man thọ hóa có xứng qui tâm, nguyên vì người trong nước trước mê sau ngộ, phép tắc hóa đạo lý số như vậy. Nay từ Tích nói thọ hóa đặc ký; bốn Thánh danh sinh, sinh tuy chưa thấu hoạch, tuy thiếu sinh mà biết hóa thời chẳng còn lâu đến. Vì vậy cho nên dự biết rõ điềm lành nhập đạo ví như Không sinh... vì Không cho nên đức hiệu vô tránh dự báo trước. Các kinh khác chỉ đây là mười Ba-la-mật, chưa từng có kinh thấu sáu độ bốn hoàng, chỉ vì làm mười độ đó thôi. Cũng

không là mục đích chính đối. “Trong Đạo phẩm tiết tiết có Tam-muội”, tức là: Trong bảy khoa chỉ Niệm xứ thuộc Tuệ, Chánh cần thuộc Tiến, còn lại năm khoa trong đều có định danh. Lại riêng nêu danh là nên biết tùy dụng lập danh, lý kia không khác. “Trước thưa mẹ rằng”: Cha tà mẹ chánh, cho nên trước thưa mẹ, cùng thiết lập phương pháp hóa độ. Nếu căn cứ Bản kia thì mẹ con vốn biết. Nay căn cứ hóa nghi, cơ thuận thực ứng phát, như có va chạm nhau vật khí mới thành, vì vậy cho nên nói “bach (thưa)”. Nếu dựa vào tình thế gian thì lòng từ của mẹ, nên trước thưa mẹ, vốn từ lợi tha lại ở trước vua cha đã tin trong cung lại thuận thực; vua cha một người đâu đủ để hóa chỉ duyên nội cung chưa thuận thực do đó vua cũng đợi thời. Năng hóa hai lớp từ xa soi xét căn cơ lý, suy tìm công hóa chủ kết hợp xưa nay. Kinh nói ví như rùa chột mắt, căn cứ sự chỉ là dụ như khó gặp thôi! Nếu nói theo nghĩa sở thừa thì phạm mắt rùa cá cả hai đều hưởng nhìn. Đã nói chột mắt thì thấy chẳng chánh, tại biển sinh tử mà lại tà kiến, đâu có thể gặp Phật pháp, ví như lỗ hồng Thật đế trong bông cây nổi. “Thiện tri thức”: Đây đủ như trong Chỉ Quán quyển bốn nói kinh Hoa Nghiêm cũng nói: Như cha mẹ đạo sư thầy thuốc. Nghe phẩm lợi ích nói “pháp nhãn tịnh”: Có người nói: Sơ quả, đâu phải vua phu nhân và cùng tám vạn, đều trì kinh này đều sẽ thành Phật, mà người nghe phẩm đặc tiểu quả ư! Danh đồng nghĩa khác phải khéo châm chước, như trước đã nói. Chú thích cũng nói: Sở kiến thanh tịnh, không nói địa vị Tiểu thừa sơ quả đó vậy.
